



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 685/2015
16.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача Б.П. из М., као законског наследника пок. Н.П. из М., чији је пуномоћник С.П., адвокат из Ч., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Р4 и 63/15 од 21.04.2015. године, у седници одржаној 16.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Чачку Р4 и 63/15 од 21.04.2015. године у ставу петом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Р4 и 63/15 од 21.04.2015. године: 1) настављен је ванпарнични поступак у предмету Вишег суда у Чачку Р4 и 63/15, прекинут решењем истог суда Р4 и 124/14 од 13.02.2015. године; 2) утврђено је да је предлагачу, као правном следбенику пок. Н.Па. из М., повређено право на суђење у разумном року у предмету извршења Основног суда у Чачку И 4172/10 (раније Општинског суда у Чачку И. 1033/94); 3) наложено је Основном суду у Чачку да предузме одговарајуће мере како би се поступак извршења окончао у најкраћем року; 4) предлагачу је одређена накнада због повреде права на суђење у разумном року у износу од 350 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу НБС на дан исплате, која ће му се исплатити на терет буџета Републике Србије из средстава опредељених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату; 5) одбијен је захтев предлагача преко одређеног износа накнаде до износа од још 2.650 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; 6) предлагачу су досуђени трошкови поступка у износу од 6.780,00 динара; 7) решено је да се по правноснажности решења издвојени списи предмета доставе Уставном суду Републике Србије ради одлучивања о захтеву предлагача о повреди права на имовину.

Против првостепеног решења предлагач је изјавио жалбу, због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Жалба је

изјављена у односу на став пети изреке, којим је одбијен захтев предлагача преко одређеног износа накнаде од 350 евра до износа од још 2.650 евра у динарској противвредности.

Одлучујући о жалби применом чл. 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом чл. 386. у вези чл. 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), на основу чл. 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује чл. 8в Закона о уређењу судова и нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из чл. 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени пази по службеној дужности.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да је правни претходник предлагача Н.П. из М. 14.11.2013. године Уставном суду Републике Србије поднео уставну жалбу ради заштите права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Чачку И 4172/10 (раније Општинског суда у Чачку И. 1033/94). После промене надлежности, предмет је уступљен Апелационом суду у Крагујевцу, који је тај предмет уступио на надлежност Вишем суду у Чачку. Међутим, подносилац захтева Н.П. преминуо је 09.12.2013. године, па је решењем Основног суда у Чачку И 4172/10 од 28.01.2015. године прекинут поступак извршења због његове смрти, да би и решењем Вишег суда у Чачку Р4 И 124/14 од 13.02.2015. године био прекинут ванпарнични поступак ради заштите права на суђење у разумном року у овом предмету извршења, по захтеву истог предлагача. На предлог Б.П. од 03.03.2015. године, као јединог законског наследника пок. Н.П. по решењу Основног суда у Чачку О 3596/13 од 05.03.2014. године, настављен је ванпарнични поступак ради заштите права на суђење у разумном року. У поступку је утврђено да је пок. Н.П. 28.10.1994. године тада Општинском суду у Чачку поднео предлог за извршење на основу извршне исправе - пресуде Општинског суда у Чачку П1 328/94 од 06.09.1994. године, ради наплате новчаног потраживања. Предлог је поднет против извршног дужника Ч.Л. из М., а као средство извршења предложен је попис, процена и продаја покретних ствари извршног дужника. Решењем И 1033/94 од 23.11.1994. године Општински суд у Чачку одредио је предложено извршење, после чега је 09.05.1995. године извршен попис покретних ствари извршног дужника, а потом објављен оглас о јавној продаји од 15.05.1995. године. Поднеском трећег лица М.Л. од 06.09.1995. године суд је обавештен да су пописане покретне ствари имовина тог лица и да је пред првостепеним судом поднео тужбу против извршног повериоца и извршног дужника у предмету П 1023/95 (излучна тужба). Поступак је даље настављен доношењем више закључака суда извршења, тражењем одређених доказа од извршног повериоца, као и захтевом за изјашњење о даљем току поступка. Једном је решењем од 28.11.2011. године одбачен као неуредан предлог извршног повериоца за промену средства извршења (тражио је да се извршење спроведе на непокретностима), да би по приговору извршног повериоца то решење било укинато решењем другостепеног већа од 01.02.2012. године и предмет враћен на поновни поступак. У сваком случају, поступак извршења траје од октобра 1994. године, није био окончан ни у моменту подношења уставне жалбе правног

претходника подносиоца захтева 14.11.2013. године, а ни у моменту одлучивања о захтеву у овом поступку, дакле, више од 20 година. Не ради се о посебно сложенем поступку, а поступање суда извршења било је пасивно, неажурно, противно начелима хитности и официјелности из Закона о извршном поступку односно Закона о извршењу и обезбеђењу. Постоји мали допринос правног претходника подносиоца захтева, јер у вези промене средства извршења није доставио потребну документацију.

На основу ових чињеница, првостепени суд је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложио убрзање поступка и одредио примерену накнаду због повреде овог права у износу од 350 евра у динарској противвредности.

Међутим, подносилац захтева - правни претходник предлагача је преминуо 09.12.2013. године, због чега су прекинути и поступак извршења и овај ванпарнични поступак.

Имајући у виду да право на исплату примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року из чл. 8а и 8б Закона о уређењу судова представља лично право, које се гаси смрћу подносиоца захтева, као релевантно време трајања поступка узима се само период од ступања у поступак, а не и период од подношења иницијалног акта до смрти подносиоца захтева.

Како је предлагач (законски наследник подносиоца захтева) поднеском из марта 2015. године предложио наставак поступка извршења, као и овог ванпарничног поступка, који је и настављен, неосновани су жалбени наводи у погледу висине одређене накнаде због повреде овог права.

На основу чл. 401. став 1. тачка 2. ЗПП, у вези чл. 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова, одлучено је као у ставу првом изреке.

Неоснован је и захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер у том поступку није успео, због чега је применом чл. 153. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**